

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔΩ ΦΛΕΣΣΑΙ ΑΡ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Από της 1ης 'Ιανουαρίου ή της 'Ιουλίου
'Εν τῷ 'Εσσι. δρ. 6. 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. λρ. 8

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. — Πρὸς ἀνάρθρωσιν τῆς ἐκκλησίας, ὑπὸ Μ. Ἰ. Γαλανοῦ. — Ἀσέβεια, εὐσέβεια, δεισι-
δαμονία, ὑπὸ Πολυκάρ. Ἰ. Σουδοῖνου. — Τιμηθεὺς Ἀναστασίου,
Ἑρμηνεία ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ νόμου. — Ἦκ τῆς νέας περιόδου
μου, ὑπὸ Μιχ. Ἰ. Γαλανοῦ. — Ἐρωτήσεις πρόχειροι διὰ τὸν λαόν,
ὑπὸ Τ. — Ἦκ τῶν τοῦ μεγάλου Βασιλείου, κατ' ἐλευθέραν μετά-
φρασιν. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου ἐπιστολὴ πρὸς Νεκτάριον διὰ τὸν
θάνατον τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του. — Οἱ διδάξαντες εἰς τὰς λαϊκὰς
σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως». — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγε-
λικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κ. Α. Διαληγμαῦ.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργα-
σιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησια-
στικῶν ὑπουργοῦ καὶ τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων. Μετὰ τὸν
ἀγιασμόν ὁ πρέσβος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμ. Μητροπο-
λίτης Ἀθηνῶν κ. Προκίπιος ἀνέπτυξε πλήρως τὸ πρόγραμμα
ἐργασιῶν πρὸς βελτίωσιν καὶ ἀνάρθρωσιν τοῦ κλήρου καὶ τῶν
ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐν γένει. Περιλήψιν τοῦ λόγου
του δημοσιεύομεν κατωτέρω παραλαμβάνοντες αὐτὴν ἐκ τῆς
«Ἀκροπόλεως».

Πρὸ παντὸς ἐν τῷ λόγῳ του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης εἰσαίρει
τὴν ἀνάγκην νὰ λειτουργήσῃ κανονικῶς καὶ τακτικῶς τὸ παρὰ
τοῦ προκατόχου του αἰοδύμου Γερμανοῦ ἱδρυθὲν Ἱεροσπουδα-
στήριον, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ἐπαρκές διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κλή-
ρου, καὶ ζητεῖ τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ. Κατὰ τὰς σκέψεις
τοῦ Σ. Μητροπολίτου τὸ Ἱεροσπουδαστήριον τοῦτο ἀρκεῖ διὰ
τὴν ἕνεκτον ἐν αὐτῷ διαμονὴν 140. τοῦλάχιστον μαθητῶν,
εἰσακτέων κατ' ἔτος, καὶ περιοριζομένου τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν
κατὰ τὴν πρώτην εἰσαγωγὴν εἰς 45. Οἱ εἰσαγόμενοι θὰ φοι-
τῶσιν ἐν αὐτῷ ἐπὶ πέντε ἔτη. Κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη ἡ διδα-
σκαλία θὰ εἴναι τριαύτη, ὥστε ὁ μαθητὴς νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὴν
ἀνέπτυξιν καὶ ἑρμηνείαν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ θρησκευ-

τικῶν ἄλλων ζητημάτων. Κατὰ δὲ τὸ πέμπτον ἔτος θὰ διδά-
σκωνται α') τὰ στοιχειώδη τῆς πρακτικῆς θεολογίας καὶ β')
τὰ στοιχειώδη τῆς παιδαγωγικῆς καὶ τὰ συγγενῆ ταύτη
μαθήματα. Οὕτω δὲ καταρτιζόμενοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἱερο-
σπουδαστηρίου δύνανται μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν αὐτῶν νὰ διο-
ρίζωνται βοηθοὶ ἐν τοῖς διδασκαλείοις ἢ τοῖς δημοτικαῖς σχο-
λαίς, ἐπὶ μισθῷ 100 δρ. κατὰ μῆνα μέχρι τῆς ἡλικίας τοῦ
25 ἔτους, ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ διακόνου
καὶ τοῦ 30 ἔτους διὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ πρεσβυτέρου.

Πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ἀναγκαίου χρηματικοῦ ποσοῦ πρὸς
συντήρησιν τοῦ Ἱεροδιδαστηρίου, μισθοδοσίαν τῶν χειροτο-
νουμένων καὶ περιθαλψιν τῶν ὑπαρχόντων ἤδη ἐφημερίων προ-
τείνει τὴν ἔδρυσιν διὰ νόμου εἰδικῷ ἐκκλησιαστικῷ τα-
μείῳ, διοικουμένου ὑπὸ εἰδικῷ συμβουλίου καὶ μὴ ἐπιθα-
ρύνοντος παντάπασι τὸν προϋπολογισμόν τοῦ κράτους. Πόροι
τοῦ ταμείου τούτου θὰ εἴναι α') τὰ ἐκ τῶν ἀκινήτων κτη-
μάτων τῶν διαλυθεισῶν μονῶν καὶ ἐκ τῶν διατηρουμένων
τοιούτων εἰσπραττόμενα ὑπὸ τοῦ κράτους ἐτησίως, τὰ ὅποια
ἀνέρχονται εἰς 250,000 δραχμὰς ἐκ τῶν πρώτων καὶ 173
χιλιάδας δραχμὰς ἐκ τῶν δευτέρων. β') Ἐκεῖσιν κατ' ἔτος
εἰσφορά ἐκ δραχμῶν 200 ἐκ τῶν ἀνὰ τὸ κράτος ἱεραρχῶν.
γ') Προκαταρκτικὴ εἰσφορά κληρικῶν καὶ ἄλλων φιλοθρη-
σκῶν. δ') Μηνιαία εἰσφορά ἐκ μιᾶς δραχμῆς παρ' ἐκάστης
εὐπόρου ὀρθοδόξου οἰκογενείας καὶ 0,50 τῆς δραχμῆς παρ'
ἐκάστης ἀπορωτέρας, ὀριζομένης τῆς διαβαλλόμενης τῆς εἰσφο-
ρᾶς κατὰ λόγον τῆς ἐλικῆς φορολογίας, εἰς ἣν ὑποβάλλεται
ἐκάστη ἐλληνικὴ οἰκογένεια, ἥτις τοῦ λοιποῦ ἀπαλλάσσεται
πᾶσης ὑποχρεώσεως, ὡς πρὸς τὰ κανονικὰ τῶν ἱερέων ὑπὲρ
τῆς αὐτῶν συντηρήσεως δικαιώματα.

ε') Καθιερωμένου τοῦ μονοπωλίου τοῦ κηροῦ καὶ ἀναλαμ-
βάνοντος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου τὰ τοῦ μονοπωλίου
τούτου, τὸ ἐξ αὐτοῦ εἰσόδημα θὰ ὑπολογίζεται ὡς ἔσοδον
αὐτοῦ. Ἐν σχέσει πρὸς τὴν διαχείρισιν ταύτην προτείνει
ὅπως καταργηθῇ ὁ νόμος τοῦ διορισμοῦ ἐκκλησιαστικῶν ἐπι-
τρόπων παρὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀνατεθῇ δὲ ἡ δια-
χείρισις τῶν καὶ τῶν κράτους εἰς ἐπιτροπὰς ἐξαρτωμένας
ἀπ' αὐθείας ἐκ τῆς διοικήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου.

στ') "Άλλος πόρος βρίσκεται ὁ ἐκ τῆς πώλησιν τῶν καὶ τὴν θέσιν λειτουργίαν προσφορῶν ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι καὶ Βασιλείου ὑπαγευμένων καὶ τούτων εἰς μονοπόλιον.

γ') "Άλλος πόρος βρίσκεται ὁ ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν τοῦ κράτος ὑπαλλήλων, ὑποχρεωμένων νὰ καταβάλλωσιν ἐπὶ μισθὸν μὲν μέχρι δραχμῶν 150 ὁρ. 5, ἐπὶ μισθοῦ δὲ μηνιαίου μέχρι δραχμῶν 400 ὁρ. 10 καὶ ὁρ. 20 ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ ἄνω τῶν 400 δραχμῶν.

δ') "Άλλος πόρος βρίσκεται ἀπαιτῶς εἰσφορὰ ἐκ τῶν χειροτονουμένων ἱεραρχῶν, πρεσβυτέρων καὶ διακόνων. ε') εἰσφορὰ ἐκ γάμων καὶ διαζυγίων ὑποβαλλομένων τῶν αἰτούντων εἰς τὴν καὶ ε') εἰσφορὰ ἐκ τῶν ἐν ταῖς μεγάλας πόλεσι κηδεύων, ἀναλαμβάνοντων ὑπὸ τῆς δικησείας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου.

Ο Στ. Μητροπολίτης προτείνει πρὸς τοὺς ἄλλους τὴν ἐνωσιν τῶν μόνων τοῦ κράτους καὶ τὴν συγχώνευσιν τῶν 200 περίπου ὑπαγευστῶν εἰς 50. Μετὰ τὴν συγχώνευσιν δὲ θέλει ἐπιζητηθῇ :

Ἡ ἰδρύσις ἐντὸς αὐτῶν πλήρους ἑλληνικοῦ σχολείου, ἐν ᾧ θὰ ὑποχρεῖνται οἱ δόκιμοι, οἱ παρασκευάζοντες εἰς χειροτονίαν διακόνου ἢ πρεσβυτέρου χάριν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῆς μονῆς, νὰ διακοῦσι πλὴν τῶν ἄλλων μαθημάτων τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἀγογραφίαν, ἅτινα μετὰ τῶν γνώσεων τῶν ἄλλων μαθημάτων θὰ ἀποτελῶσι σπουδαίωτα ἐφόδια καὶ προσόντα, ὧν ἐντελής στεροῦνται οἱ σήμερον κατ' ἀρχαίωτα μόνον προαγόμενοι ἐν ταῖς μοναῖς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ διακόνου καὶ τοῦ πρεσβυτέρου. θέλουσι προσέτι ἐκ τῶν μοναχῶν οἱ ἐπιτελούντες διδασκαλίαν τὴν γλυπτικὴν καὶ λεπτοτεχνικὴν καὶ ἄλλα βιοτεχνικὰ ἔργα οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἔχωσιν ἀνάγκην κατασκευῆς ἐκτὸς τῆς μονῆς παντὸς ἀναγκαίου οὐκ ἐκείνης. Ὁ κατὰσταθὴ ἐπίσης διὰ τῆς συγχώνεως δυνατόν νὰ ἰδρυθῇ ἐν ἐκάστῃ ἢ ἐν τισὶ μοναῖς ραφεῖον ἱερῶν καθόλου ἀμφίων καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀντικειμένων· εἶνε δυνατὸν ἐπίσης νὰ λειτουργῇ τυπογραφεῖον πρὸς ἐκδόσιν λειτουργικῶν βιβλίων καὶ βραύτερον πρὸς ἀνατύπωσιν τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἁγίων Πατέρων καθισταμένων οὕτω προσιτῶν εἰς ἅπαν τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μέτρων πρὸς ἀνόρθωσιν τοῦ κλήρου ἐζητήσῃ τέλος :

α') Ἡ ἱερὰ Σύνοδος δι' ἐγκυκλίου ν' ἀπαγορεύσῃ τοῖς ἀνὰ τὸ κράτος Σεβ. ἱεράρχαις τὴν ἐπὶ μίαν ἢ καὶ πλέον πενταετίαν μέχρι τῆς ἐκ τοῦ Ἱεροσπουδαστηρίου ἀποφοιτήσεως τῶν ἐν αὐτῷ μαθητευσάντων χειροτονίαν νέων διακόνων καὶ πρεσβυτέρων πλὴν τῶν κεκτημένων δίπλωμα προλύτου τῆς Θεολογίας, ἢ διδάκτορος τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἢ ἄλλου τοιοῦτου ὁμοταγούς.

β') Νὰ ἐπιτρεθῇ τὴν μετάθεσιν ἐφημερίων. Οἱ ἀνὰ τὸ κράτος ὑπάρχοντες ἐφημερίαι δύνανται νὰ ἐπαρτίσθωσιν εἰς τὰς θρησκευτικὰς τοῦ λαοῦ ἀνάγκας ἐπὶ μίαν καὶ πλέον πενταετίαν. Νὰ ἐπιτραπῇ δὲ ὅπου ὑπάρχουσι πολλοὶ τοιοῦτοι νὰ μετατίθενται εἰς τὰς μὴ ἔχουσας ἐφημερίους χριστιανικὰς κοινότητας καὶ

γ') νὰ διαιρεθῇ τὸ κράτος εἰς κοινωνικὰς ἐνορίας ὥστε ὁ

χειροτονούμενος — προλύτης τῆς Θεολογίας — εἰς πόλιν νὰ ἔχη 150 καὶ πλέον οἰκονομίας· οἱ δὲ χειροτονούμενοι — ἐκ τοῦ Ἱεροσπουδαστηρίου — εἰς κωμοπόλεις, κώμας καὶ χωρία 70—100 οἰκονομίας ἢ εἴαν εἶνε μικρότερες ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοικούντων ἐν αὐτοῖς χωρίοις νὰ ἐφημερεύῃ καὶ εἰς τὸ πλῆθος αὐτῶν.

ΠΡΟΣ ΑΝΟΡΘΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπέστησεν ἐπιτροπὴν εἰς τὴν ἀνέβηκε νὰ μελετήσῃ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν πράγματα καὶ νὰ ἐκπονήσῃ σχέδιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναδιοργανώσεως. Τὴν δ' ἐπιτροπὴν ταύτην ἀποτελοῦσιν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Προκόπιος, οἱ Σεβ. ἀρχιεπίσκοποι καὶ μέλη τῆς ἱερᾶς Συνόδου Φιλοτίμος Κωνσταντῖνος καὶ Ζακύνθου Διονύσιος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἱερᾶς Συνόδου πνευματ. κ. Βαρθολομαῖος Γεωργιάδης, ἀρχιεπίσκοπος, καὶ οἱ κ.κ. Α. Διομήδης Κυριακὸς καὶ Ζήκος Ρώσης, καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Ριζαρείου.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη θέλει ἐργασθῇ ἐπαξίως τῆς ἱερότητος καὶ τῆς σεβαρότητος τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῇ ἔργου. Ἀλλὰ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν μας ὅτι καὶ ἄλλαι παρόμοιαι ἐπιτροπαὶ ἄλλοτε κατηρτίσθησαν καὶ νομοσχέδια περὶ τοῦ κλήρου ἐξεδιέθησαν, παραρριφθέντα ἔπειτα εἰς τῶν ἀρχόντων τὸν κάλαθον, πολὺ φοβούμεθα μήπως καὶ τῆς παρούσης ἐπιτροπῆς τὸ ἔργον λάθῃ τὴν τύχην τῶν προηγουμένων.

Καὶ ἂν τοῦτο θυμὸς ἤθελε συμβῇ, φρονούμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν μόνη ἠδύνατο νὰ ἐκδιώκῃ τὴν λύσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος.

Πῶς ;

Πρῶτον ἐὰν ὅλοι οἱ Θεολόγοι ἱερομόναχοι ὑποχρεῶντο νὰ κηρύττωσι καὶ ἐκάστην Κυριακὴν καὶ ἐπίσημον ἑορτήν, οἱ δὲ ἀρνούμενοι ἢ οἱ μὴ εὐδοκίμουνοι ἀπεπέμποντο εἰς τὰς οἰκείας μονάς, ὅπως ἐπιμεληθῶσι τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς των, ἢν διακυβεύει ἢ ἐν τῇ κοινῇ ἀδελφότητι των.

Δεύτερον, ἐὰν ὅλοι οἱ ἱερεῖς, οἱ διάκονοι, οἱ ἀρχιεπίσκοποι, οἱ μετὰ ἐπαμειβόμενας νομιστοὶ καὶ μικροτιμωρίαι ἀδιόρθωτοι καὶ ἀμεταμέλητοι, καθυρτῶντο σύμφωνα μὲ τοὺς ἱεροῦ κανόνας, ὧν ἡ δι' ἀρχιεπιστοῦ κατὰλυσις εἶνε αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας κατὰλυσις.

Τρίτον, ἐὰν διὰ κοινῆς συμφωνίας ὅλων τῶν ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων, πᾶσα κινουμένη θέσις ἱερέως ἐπληροῦτο δι' ὑπεραρίθμου τινὸς τῆς ἰδίας Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπου ὑπάρχουσι πλεονάζοντες, εἴτε καὶ ἐτέρας.

Τέταρτον, ἐὰν ἡ ἱεραρχία τοῦ κράτους ἐπετύγχανε τὸ νὰ συνέλθῃ εἰς Σύνοδον, ἐν ᾗ νὰ συζητηθῶσιν ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν προβλήματα καὶ νὰ ὑποδειχθῶσι τὰ πρὸς βελτίωσιν ἀπαραίτητα μέτρα.

Τῆς πρὸς τοῦτο ἐνεργείας δύναται νὰ ἡγηθῇ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν μετὰ τῆς νῦν ἱερᾶς Συνόδου, κατόπιν συνεννόησεως καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ κράτους ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων.

Ἰδὼν δὲ ἄλλοθεν παρεμβληθῶσι προσκλήματα πρὸς σύγκλη-

σιν τοιαύτης Συνόδου ὅλης ἡμῶν τῆς ἱεραρχίας, τὸ μέσον τοῦ καταναγκασμοῦ εἶνε πρόχειρον.

Μετὰ κοινὴν συμφωνίαν δὲ ἔλθωσιν εἰς τὴν πρωτεύουσαν πόλιν ἡμῶν οἱ ἱεράρχαι καὶ φέροντες τὰς ἀρχιεπισκοπικὰς στολὰς τῶν ἑς βασιλεῖσι πρὸς τὰ ἀνάκτορα καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Πρὶν ἢ ἀλκήν ἐμφανισθῶσι, τὰ αὐτῇ ματὰ τῶν θὰ γίνωσιν ἀπεδεκτά.

Ἀνασείονται τινες ὧμοι καὶ θεωρεῖται θρασὺ τὸ μέτρον : Αἰ τοῖς ! Ὅπως ἔχωσι τὰ τῆς ἡμετέρας Πολιτείας, ἄνευ θάρρους καὶ τόλμης τῶν προεστημένων τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ μὲν καταπατημένη καὶ ἐξουθενούμενη.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΑΣΕΒΕΙΑ, ΕΥΣΕΒΕΙΑ, ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ

Φιλοσοφῶν ὁ μέγας φιλόσοφος καὶ ἠθολόγος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Ἀριστοτέλης περὶ ἀρετῆς ἐν τοῖς Ἑθελίοις Νικομαχείους λέγει ὅτι αὕτη εἶνε μεσότης τις μεταξὺ δύο ἀντιθέτων κακῶν, τῆς ἐλλείψεως καὶ ὑπερβολῆς (Ἠθικ. Νικομ. Β. ζ'). Ὁ Ὁράτιος οὕτως ἐκφράζει τὴν Ἀριστοτέλειον ἰδέαν «Virtus est in modum vitiorum et utrimque reductionis». Εἰ καὶ τοῦτο πάντοτε, καὶ ἡμῶν, δὲν εἶνε ἀληθὲς ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις, παρεδίδαντο θυμὸς τὴν ἰδέαν ταύτην οἱ μετὰ ταῦτα ἠθολογοῦντες καὶ δι' ἐκείνην οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας. Αὐτοὶ δὲ τὴν μέσιν βαδίζοντες, λέγει ὁ Νανζιανζηνός, καὶ βασιλικὴν ὁδὸν ἐν ᾗ καὶ τὸ τῶν ἀρετῶν ἔσται ὡς δοκεῖ τοῖς ταῦτα δευνόις. Καὶ ἀληθῶς. Ἡ ἀρετὴ εὐκόλως δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς κακίαν, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἄγεται ὑπὸ τῆς ἀπαιτουμένης φρονήσεως, ἥτις δὲν εἰσέτω νὰ δώγῃ αὐτὸν ἐν τῇ πολυμύθῳ τοῦ βίου πορείᾳ. Τοῦτο μαρτυρεῖται πολλάκις ὑπὸ τῆς κατ' ἡμέραν πείρας ἀνθρώπων, οἵτινες μὴ καταναγκαζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀληθινοῦ φωτός τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς χριστιανικῆς φρονήσεως περιπίπτουσιν εἰς τὰς ἀντιθέτους τῇ ἀρετῇ κακίας, καὶ τὸ δι' ἡμετέρας πάντων, νομίζουσιν ὅτι πράττουσιν ὀρθῶς καὶ καλῶς. «Πολλοὶ ἀπὸ τῆς ἁγίας ἀπροσεξίας, λέγει ὁ θεὸς Βασίλειος, μεγάλα καὶ ἀνὰ νοσοῦντες οὐδὲ αὐτὸ τοῦτο ἴσασιν ὅτι νοσοῦσιν» (ὁμιλ. εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῷ)· διότι ἡμᾶς ὡς ὁ νοῦς τοῦ θεοπλάστου ἀνθρώπου ποτισθῇ ὑπὸ τοῦ μεγάλου σκότους τῶν προλήψεων ἢ τῆς ἀμαρτίας, φέρεται οὕτως οἰμῶν! ἀνάθεκτος καὶ ἀχαλίνωτος κατὰ κρημνῶν καὶ ὁμαίνει πρὸς χειμαζόμενον πλοῦτον φερόμενον τῇδε κακείῳ ὑπὸ τῶν ἁγίων κυμάτων καὶ τινάσσόμενον εἰς ἀπορρώγας βράχους· διὸ θέλωμεν ἀναπτύξῃ, ὅση ἡμῶν δύναμις, περὶ τῆς εὐσεβείας καὶ τῶν ἀντιθέτων αὐτῇ κακιῶν, διότι τῆς εὐσεβείας ἐκλιπούσης ἢ ἐκτρεπομένης εἰς δεισιδαιμονίαν ἢ φανατισμόν, ἐγείρονται δεινὰς τὰ δεινὰ καὶ πέλονται κύματα, ἴσα ὄρεσι, τῶν κακιῶν, ἅτινα ἀπειλοῦσιν εἰς ἀφανισμόν τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη, ὡς τρανοφθόγως μαρτυρεῖ ἡ φιλοσοφία τῆς ἱστορίας.

Α'. ΑΣΕΒΕΙΑ

Ἡ ἀσεβεία, εἴτε ἐν θεωρίᾳ εἴτε ἐν τῇ πράξει, εἶνε ἐν μέ-

ρει αἰτία, ἐν μέρῳ ἀποτέλεσμα νοσοῦσας κοινωνικῆς καταστάσεως καὶ ἡ νόσος αὕτη μολυσματικὴ οὖσα ἀποκτείνει καὶ ἀποκτενῶν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰς κοινωνίας, ὡς ἡ ἀμερόληπτος ἱστορία ἀποδεικνύει. Ὁ ἄνθρωπος τότε εἶνε ἄνθρωπος, ὅταν ἔχῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ διὰ τῶν ἡθικῶν πράξεων ἀνυψοῦται εἰς τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ ποτασμόν. Τούτων ἀποβάνει θέρων ἀγαθότητων ὅπως εἶνε ἡ γῆ (Πλάτ. Νομ. γ. 766). ὅταν ἀπομακρυνθῇ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἡθικῆς ζωῆς, τῆς πίστεως τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος (πρὸς Κρυσσοστ. Λόγ. α' εἰς τὸ μὴ φοβεῖσθαι πλούτησιν ἄνθρωπος). Τὸ αἴτιον τῆς παρ' ἡμῶν θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας ἢ καὶ ἀσεβείας εἶνε ἕλλως τε πολλὰ, καὶ διὰ τῆς ἡμιμάθειας καὶ ἡ διαφθορᾶς τῆς καρδίας. Ἡ ἡμιμάθεια εἶνε γέρον τῆς πυγμῆς ἀμαθείας, ἥτις δέχεται τὰς ἐκ παραδόσεως ἀληθείας· ὁ βολὴς καὶ ἐμβολὴς ἐπιστήμων, μελετῶν τὰ φυσικὰ καὶ ἡθικὰ κόσμον, τὴν τάξιν καὶ ἀρμονίαν δηλονότι τοῦ φυσικοῦ μεγαλοκόσμου, τὰς πνευματικὰς καὶ ἡθικὰς δυνάμεις, τὴν ἀδρεστον καὶ ἀκαθέκτον δύσιν τοῦ μικροκόσμου ἀνθρώπου, ἀναγκάζεται νὰ ὁμοιοποιῇ τὴν ὑπάρξιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ψυχῆς αὐτοῦ καὶ ἀθανάτου. Δικαίως ὁ φιλόσοφος Κάντιος ἔλεγεν ὅτι δύο πράγματα ἐγείρουσιν ἐν αὐτῇ τὸν θαυμασμόν, ὁ ἀστερέεις οὐρανὸς καὶ ὁ ἐσωτερικὸς τῆς συνειδήσεως : τούτων τὸν ὁ ἐπιπόλιος, ὁ ἡμιμάθης, φυσιοῦμενος ἐπὶ τῇ πνευματικῇ δὲ ἀναπτύξει καὶ μορφῶσει, ἀρεῖται τὸν Θεόν, τὸν πνευματικὸν καὶ ἡθικὸν κόσμον, ὃν δέχεται πᾶσα ἡ νοοῦσα καὶ συναίσθανομένη ἀνθρωπότης. Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἀντίκειται, πολλοὶ γὰρ καὶ δεῖ, τῇ ἰδέᾳ τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἀπᾶσι τοῖς λογικοῖς κατὰ φύσιν ἐνέσπασται (Βασίλ. λογ. περὶ πίστεως), τῇ ἡθικῇ κόσμῳ καὶ σφαιρῇ (Βασίλ. λογ. περὶ πίστεως), τῇ ἡθικῇ κόσμῳ καὶ σφαιρῇ (Βασίλ. λογ. περὶ πίστεως), τῇ ἡθικῇ κόσμῳ καὶ σφαιρῇ (Βασίλ. λογ. περὶ πίστεως), τῇ ἡθικῇ κόσμῳ καὶ σφαιρῇ (Βασίλ. λογ. περὶ πίστεως). Καὶ ἡ ἱστορία τῶν αἰώνων ἀποδεικνύει ὅτι οἱ μεγάλοι νόες καὶ βαθεῖς τῶν ἐπιστηθῶν ἀνθρώπων, ἐλεγεν ἐν οἷς οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα, ὑπάρχουσι νῦν ἐπιστήμονες νόμικοι καὶ δι' ἱατροί, οἵτινες, καὶ περ ἀγνοοῦντες τὰ στοιχειώδη τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐπιστήμης, καυχῶνται ὅτι γνωρίζουσι τὰ πάντα καὶ ἀρνοῦνται τὰς θεμελιώδεις ἀληθείας παντός θετικοῦ θρησκευματος καὶ πάσης ὑγιούς φιλοσοφίας. Ἡ ἐπιστήμη, φωνάζουσιν, ἡ ἐπιστήμη ὡς ἥλιος φωτεινὸς διέλυσε τὰ νέφη τῶν μύθων καὶ προλήψεων τῶν ἀρχαίων χρόνων, οἵτινες εἶνε δὲθεν νηπιανῆς ἡλικίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις βαίνει διὰ τοῦ δαυμάζαι σελανίζοντος ἐπιστημονικοῦ φωτός εἰς τὴν πρόδον καὶ τὴν ἀκμήν. Καὶ ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη διὰ τῶν μεγάλων αὐτῆς διεργασιῶν ἀνακηρύττει τὴν ἀμαθίαν αὐτῆς ἐν πολλοῖς ζητήμασιν· ignoramus et ignorabimus,

εἶνε τὸ ἀληθές καὶ βαθύ συμπέρασμα τῶν βαθυνουσάτων ἐπιστημῶν τῶν φυσικῶν καὶ θετικῶν ἐπιστημῶν. (πρὸς τὴν ἔκρινσιν σύγγραμμα «Θρησκεία καὶ ἐπιστήμη» τοῦ διαπρεπούς κ. Σακελλισίου). Ἀναντιρρήτως ὑπάρχει ἀμφιβολία ἔλλογος ἐν τῇ ζητήματι, καὶ δὴ τοῖς θρησκευτικοῖς ἀλλ' ἢ ἀμφιβολία ἢ ὁ διαταγμὸς οὗτος εἶνε προσωρινός, καὶ παρέχει ἀφ' ἑμὴν βαθύτερας καὶ ἐμβριθεστέρως τῶν ζητημάτων ἐξέτασιν καὶ κατὰ συναισθησιν ἢ ἀμφιβολία ἀποδίδει ἐπειτα ἀκράδαντος πίστεως καὶ πεποιθήσεως, καὶ δὴ ἐπιστημονικὴ πίστις καὶ γνῶσις, καθ' ὅσον ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἥμισυ ἀπαγορεύει τὴν ἐρευναν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν τῶν ἀντικειμένων ἐπιβάλλει ταύτην εἰς τοὺς ὁπαδούς αὐτῆς ὡς καθήκον ἀπαραιτήτων. Ψευδὴς δὲ καὶ πεπλανημένη ἡ ὑπότιν ὑποστηρίχθησα ἰδέα ὅτι ἡ φιλοσοφία ἀντίκειται τῇ θρησκείᾳ καὶ ἀποκαλύψει, ἥτις εἶνε ἡ ὑψίστη φιλοσοφία καὶ ἡ μεταφυσικὴ τοῦ βίου. Ἡ ὑψηλὴ καὶ πνευματικὴ φιλοσοφία ἔχει φυσικῶς εἰς τὴν ἀποκάλυψιν, καὶ εἰς τοῦτο ἐβλάστανται τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος τὰ ὑψιῶς καὶ ταπεινῶς φιλοσοφούντα κατὰ διαφόρους χρόνους· διότι, ὡς λέγει ὁ βαθὺς Λαϊνόντιος, «ἐπειδὴ ὁ λόγος εἶνε ὥρον τοῦ Θεοῦ καθὼς καὶ ἡ πίστις, ὁ κατ' ἀλλήλων πόλεμος ἤθελεν εἶναι πόλεμος τοῦ Θεοῦ κατὰ τοῦ Θεοῦ».

Δευτέρω αἰτία τῆς ἀσθεσίας, ὡς ἐρρήμην εἰπόντες, εἶνε ἡ διαφθορά καὶ ἐξαχρείωσις τῆς καρδίας ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως θρησκευτικῆς ἀγωγῆς· ἡ πίστις εἶνε γνῶσις ἅμα καὶ αἴσθημα, εἶνε μᾶλλον πρῶτον τῆς καρδίας, διότι εἶνε καὶ ὥρον τοῦ Θεοῦ. Ἀνθρώπος κατὰ ταῦτα διεσπασμένος ἀδυνατεῖ νὰ δεχθῇ τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἀντίκεινται ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὁρμαῖς αὐτοῦ (πρὸς Πλάτωνος Τιμ. 90). Ἡθικὸς ἄνθρωπος εἶνε ἀδύνατον νὰ εἶνε ἄθεος ἢ ἄπιστος, καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχουσιν ἄθεοι ἐν τῷ δε τῷ κόσμῳ· διότι αὐτοὶ οἱ λεγόμενοι ἄθεοι κατὰ βάθος εἶνε θρησκευτικοί, ἐπειδὴ ἔρχονται οὐχὶ σπανίως στ. γμαί, καθ' ὅς ἡ φυγὴ τούτων ἀποσπασμένη ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ ματαίου τοῦτου κόσμου ζητεῖ τὸν Θεόν καὶ τὸ ἀπόλυτον ἀγαθόν, ἐν ᾧ εὐρίσκει τὴν εἰρήνην καὶ γαλήνην τῆς συνειδήσεως, ὡς ἡ μαγνητικὴ βελὼν μετὰ πολλὰς καὶ ποικίλας ταλαντεύσεις ἀναπαύεται ἐν τῇ πρὸς τὸν βόρειον πόλον κλίσει. Ἡ θρησκεία προϋποτίθεται ἡθικὸς ὅρους πίστεως, ἀγάπης καὶ ἐλπίδας. Ἐντεῦθεν ὁρθότατα καὶ ψυχολογικώτατα ὁ βαθὺς μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος Παγγῆλ λέγει πού· «ὁ Θεὸς ἠθέλησεν ὥστε εἶναι αἱ θεῖαι ἀλήθειαι ἐκ τῆς καρδίας νὰ εἰσέρχονται εἰς τὸ πνεῦμα, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος εἰς τὴν καρδίαν· διότι τὰ μὲν ἀνθρώπινα πράγματα ὁρεῖται τις νὰ γνωρίσῃ ὅπως ἀγαπήσῃ αὐτά, τὰ δὲ θεῖα ὁρεῖται ν' ἀγαπήσῃ ὅπως γνωρίσῃ αὐτά. Διό, ὅταν διορθωθῇ ἡ καρδία διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ βίου, τότε ὁ τῶς ἄπιστος γίνεται πιστός, καὶ χαίρει τοῦ λοιποῦ ἀκούων περὶ Θεοῦ, περὶ μελλούσης ζωῆς καὶ μακαριότητος, ἐνῶ πρότερον ἀπεστρέφετο οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐμίσει. Καὶ συμβαίνει τὸ ψυχολογικὸν φαινόμενον, ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου καθ' ἣν τὰ πάθη μαραινόνται καὶ σβέννυνται, καταννοεῖ, ἐπὶ ποτε καὶ ἄλλοτε, ὅτι τὰ περὶ μελλούσης ζωῆς καὶ κρίσεως δὲν εἶνε μῦθος ἀλλ' ἀλήθεια, ὡς παρατήρησεν ἡδὴ ὁ βαθὺς Πλάτων (Πολιτ. α', 330). Ἐν-

τεῦθεν πολλοὶ κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην ὥρον ἐπικαλεῶνται γοερῶς τὸν Θεόν, μετανοοῦσι διὰ τὸν τῶς ἀνέβηκον αὐτῶν βίον. Ζητοῦσι τὸ τέλος τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ τρέμουν τὴν μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδωσιν, καθ' ὅσον ἡ φυγὴ τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὸ βαθύ λόγον τοῦ Τερτυλλιανού, εἶνε φύσει χριστιανὴ (anima naturaliter christiana). Ἀναντιρρήτως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἥμισυ φέρει ἀποτέλεσμα ἐν καρδίαις ἀγαπώσαις τὰς κενὰς ἡδονὰς τοῦδε τοῦ κόσμου. Ὁ σπῆρος τοῦ Θεοῦ λόγου φύει καὶ ἀναπτύσσεται εἰς καλλὶ-καρπον καὶ ἀγλαόκαρπον δένδρον μόνον ἐν γῇ ἀγαθῇ καὶ προσφῶν βιττώμενος (Λουκ. κ. 5=15). Ἄλλως ἢ οὐδὲν βλαστάνει ἢ βλαστάνων πνίγεται ἐν μέσῳ τῶν ἀκαθῶν καὶ μερμυκῶν τοῦ ματαίου βίου, καὶ τὸ δὴ χειρότερον πάντων εἶνε ὅτι βλάπτει μᾶλλον ἢ ὠφελεῖ, ὡς δεικνύει ἡ πείρα ἀνθρώπων ἐν τῇ ἀσθεσίᾳ καὶ τῇ ἁμαρτίᾳ ἀνατραφέντων. Διότι τοῦτο μὲν ἀπάντα τὰ πάθη, ὡς λέγει ὁ Ἱ. Βασιλείας, συγχυτικὰ καὶ ἐκταρακτικὰ τοῦ διορατικοῦ τῆς ψυχῆς ἐστί (ὁμιλ. εἰς ψαλμ. 93) τοῦτο δὲ, ὡς περ ἐν ἱατρικῇ, ὡς λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σαρκῶν, ὁπότε ἂν θρέψῃ, μᾶλλον βλάπτει, ὅλην ὑποβαλὼν τῇ κακογυμνίᾳ, οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν μεγηροῦς δόγματος προκατελημμένην, ὁπότε ἂν διδάξῃ, μᾶλλον βλάπτει, μέλυνας ἀοργὰς αὐτῇ τῆς κακοδοξίας παρέχον». Ἡ ἀσθεσία εἶνε ἀπείσις κατανυγῆς ἐκρηγνυμένη κατὰ τῶν κοινωνιῶν καὶ ἐθνῶν, εἶνε τὸ μικρόβιον τῆς ἀποσυνθέσεως, εἶνε ὁ θάνατος τῶν ἐθνῶν.

Πολύκαρπος Ι. Συνοδικός

Ἱεροκήρυξ

ΤΙΜΩΘΕΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ζ

ΑΓΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

«Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.»

Ἑρμηνεία

Εὐτυχεῖς εἶνε οἱ εἰρηνοποιοί. ὁρᾷ δὲ ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, καυτηριάζοντες μὲ τὴν ταπεινότητα καὶ τὴν ἀληθινὴν μετάνοιαν τὸ μικρόβιον τῆς ἐγκληματικῆς ὁργῆς, ἡ ὅποια προέρχεται ἀπὸ ἐγωισμὸν καὶ ὑπερηφάνειαν, νικῶντες δὲ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν τὴν ἁμαρτίαν καὶ καθαρὸν αὐτὴν ἔχοντες ἀπὸ πάσης φάουλῆς ἐπιθυμίας, καὶ κακῆς διαθέσεως, ὅχι μόνον αὐτοὶ οἱ ἱδίοι ἔχουν εἰρήνην πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐτὴν ἀποστατήσαν θεωροῦν νὰ καταβῇ πᾶσαν προσπάθειαν καὶ πάντα τρόπον νὰ μεταχειρίζονται. Ἦν ἐπικρατὴ εἰρήνη καὶ ἡσυχία, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ὅπου ὑπάρχει ἔγθρα καὶ φιλονεικία, σπεύδουν καὶ παρέρχονται καὶ μὲ ὅλην τὴν τὴν δύναμιν καὶ μὲ πᾶσαν οὐσίαν, φροντίζουν νὰ συνδιαλλάξουν τοὺς ἀλληλομισοῦμένους καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν φιλονεικούντων. Εἶνε δὲ εὐτυχεῖς διότι ὡς τέσσα

τοῦ Θεοῦ θὰ γείνουν ἄξιοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· εἶνε δὲ τέσσα τοῦ Θεοῦ, διότι περὶ τῆς εἰρήνης εὐκρινῶς καὶ μὲ αὐταπάτησιν φροντίζοντες, μιμῶνται ἀληθῶς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ μόνος Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς εἰρήνης, τὴν ὅποian μόνος ἔφερεν ἐπὶ τῆς γῆς μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους.

Π

ΔΙΩΓΜΟΣ ΔΙΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ

«Μακάριοι οἱ διωκόμενοι ἐνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

Ἑρμηνεία

Εὐτυχεῖς εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι παραδέχονται μὲ προθυμίαν νὰ καταδικάζονται διὰ τὴν δικαιοσύνην, διότι ἐδική των εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὅλην δὴ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Διὰ νὰ φθάσῃ δὲ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ ᾔνη πρόθυμος νὰ πάσῃ καὶ νὰ καταδικάζηται ὑπὲρ αὐτῆς, εἶνε ἀνάγκη πρῶτον νὰ καθαρῶσθῃ ἐντελὲς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας διὰ τῶν μέσων τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ βυθιεθῇ ἅμα εἰς τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ του ἐν οὐκὶ ποτε περιπτώσει, νὰ πεινάσῃ καὶ νὰ διψήσῃ μέσα του τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὴν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἐπικράτησιν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ἀγαθόν γενικῶς καὶ τὴν πᾶσαν νὰ ᾔνη ἀφωσιμῶντος εἰς τὸν Θεόν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ὥστε νὰ μὴ ζῇ δι' ἄλλο τίποτε, ἀλλὰ διὰ νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν, καὶ τὰ πάντα νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τοῦ ὑψίστου ἀγαθοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ φανερωθείς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τοιοῦτοι ὑπῆξαν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, οἱ ἅγιοι μάρτυρες καὶ πάντες ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐθυσίασαν ὅλα τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐφανερώθη εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀληθὴς δικαιοσύνη, διὰ τῆς ὁποίας μόνος δύναται νὰ σωθῇ πᾶς ἄνθρωπος. Τοιοῦτοι ὑπῆξαν καὶ ὑπάρχουν οἱ ἀληθῶς ἐνάρετοι, οἱ ὁποῖοι προθύμως προτιμοῦν νὰ ὑποφέρουν πᾶν κακόν καὶ πᾶσαν ζημίαν παρὰ νὰ ἀπομακρυνθῶν ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ· διὰ δὴ ἀπὸ τὸ ἀγαθόν· πάντες οἱ ἅγιοι ἄνδρες καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ ἔχουν ἀληθινὴν αὐταπάτησιν· διὰ δὴ ἀρνούνται νὰ ὑπάκουωσιν εἰς τὰς ἁμαρτωλὰς καὶ φάυλας ὁρέξεις καὶ ἐπιθυμίας τοῦ σώματος, ὑποφέρουν δὲ εὐχαρίστως εἰς τὰ βάσανα καὶ τὰς πικρίας τοῦ βίου διὰ τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς, διὰ νὰ γείνουν ἄξιοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΠΕΡΙΟΔΙΑΣ ΜΟΥ

Α

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

— Ἰκανοποιῶν εὐλογον ἐξέλιξιν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἀμφίση φλῶν τῆς Ἀνακλησεως, εἶχα ἀποφασίσει νὰ μεταβῶ πρῶτον παρ' αὐτοῖς μετὰ ἐβδομαετησίαν ἐν Κορίνθῳ δια-

μονῇ. Τὴν πρῶτην μέλισσα τῆς 12ης Ὀκτωβρίου ἐξῆλθεν διὰ νὰ πληροσφορῶσθαι τοὺς ὄραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας θὰ ἐπερνοῦσε τὸ δι' Ἰταλίαν ἀντιόπαιον. Μοι εἶπον· εἰς τὴν μίαν μετὰ τὴν μεσονύκτιον. Ἐγὼ καλῶς ἢ βαλὼν μου εἶνε ἀποσπασθὲς εὐκλως. Καὶ ὁ καιρὸς εὐχάριστος. Τὰ νερὰ τοῦ Κορινθιακοῦ ἤσπυζα, ἀπαλά, γαλήνια. Καὶ ὁ οὐρανὸς αἰθέριος. Εὐχρηστέ-τερον ταῖς διὰ δὲν ἡμπερούσα νὰ ἐπιθυμῶσω.

— Βεβαίως ὁ Ἰάκωβος ἤξευρε τί ἔργαζεν, ὅταν ἐταλάνιζεν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι λέγον θὰ ὑπάγοιεν, θὰ κἀμῶιεν, θὰ δεῖξοιεν, χωρὶς νὰ προσθέτουν, ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ. Ἐγὼ δὲν ἐλησμονῆσα νὰ τὴν εἶπω. Καὶ εἶδον πόσον θὰ ἤμην ἄφρων ἐὰν τὸ ἐλησμονῆσα. Περὶ τὴν μεσημέριαν ἡσθάνοιεν πόσους εἰς τὸ αὐτὸ. Εἶπα· θὰ περάσωιν. Ἀλλὰ μετὰ μεσημέριαν ἐπετάθησαν. Ἦρχισεν δὲ καὶ ἐλαφρὸν ἐξωτερικὸν πρίξιμον. Ἄλλο πλῆν τοῦτο! Τί νὰ κάμω; Νυκτερινὴν ἐμβαρμάριμα εἰσπορεῖ νὰ ἐπιδεινώσῃ τὸ πᾶν. Καλὴτερον νὰ περιμείνω. Θέλω νὰ ὑπάγω διὰ νὰ κηρύξω, καὶ ὅχι διὰ νὰ νοσηλευθῶ. Ἐπειτα μετὰ δύο ἡμέρας περὶ ἄλλο ἀντιόπαιον. Ἀς ἀναβάλω ἕως τότε.

— Ἐβίβη δὲ νὰ ἀναβάλω μὲν τὴν ἀναχώρησιν ἐπὶ διατάμμερον, νὰ μεταβῶ δὲ ἐκείνῳ. Εἰς τῆς 19 Νοεμβρίου κατηυθύνοιεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Πάτρας.

— Ἐκεῖ ἐπληροφόρηθη ὅτι τὸ ἐν Πύργῳ τμήμα τῆς Ἀνακλησεως ἐπανήρχισεν τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ του διδασκαλίαν. Ἐτελῶσθαι προσευχῇ· προσεφώνησεν τινα ὁ ἐκ τῶν ἐφῶρον αἰεσιμώτατος κ. Ἀνδρέας Παπαποστόλου, ἔκαμε δὲ ἐναρξιν τῶν ὁμιλιῶν ὁ κ. Τραυλιαντίνης. Ἐτέρα ὁμιλία ἐγένετο ἀπὸ τὸν ἱατρὸν κ. Πέτρον Πετρόπουλον. Διαβάσαν δὲ ἐκ Πύργου ὁ πανοσιολογικώτατος ἀρχιμ. κ. Εὐσέβιος Ματθόπουλος, ὅστις εὐρίσκειται εἰς περιοδείαν κηρύγματος ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Μαρτίου, ἔκαμεν εἰς τὸ Τμήμα ἐξ συνεχεῖς ὁμιλίας.

— Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ Εὐσεβίου εἶνε τόση, ὥστε καλῶς γνωρίζω ὅτι ἐν εὐκρινείᾳ θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν ἀνέξιον δημοσιογραφικῆς μερίδος, καὶ πεπεισμένος εἶμαι ὅτι θὰ προκαλέσω τὰς ἐπιτιμίας του ἀναγνῶνται εὐχρηστικὰ περὶ αὐτοῦ. Ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν ἐγκόδοιαν ἐπιθυμίαν μου νὰ μὴ τῷ δώσω ἀφορμὴν τινα μομφῆς, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐκτελέσω τὴν φερὰν τοῦλάχιστον ταύτην ἐργον στοιχειώδους δικαιοσύνης. Ὁργανισμὸς ἀσθενέστερος δὲν εἶνε ἀπὸ τὸν ἰδικόν του. Ὑποφέρει ἀπὸ τὸν στήμαχον, ἀπὸ τοὺς ὀρθαλμούς, ἀπὸ τὰ νεῦρα· εἰς 58 δὲ ἀνέρχεται ἐν βίῳ κατὰ λεπτὴν οἱ σφυγμοὶ του. Καὶ ὅμως πρὸς αἶσχος τῶν φρονούντων ὅτι εἶς ὁ ὀργανισμὸς, τοιαύτη καὶ ἡ ψυχὴ, εἰς τὸ σπασμοκράθειον τοῦ Εὐσεβίου, ὡς μειδῶν ὁ ἴδιος τιτλοφορεῖ τὸ σαρκίον του, ὅποια θέλησις κυβερνήτου καὶ ὅποια πνεύματος προθυμία καὶ ζωὴ! Ἀπὸ ἐτῶν ᾗδὴ περιοδεύει ἐπὶ ὁλοκληρῶς μῆνας, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἐννέα, ἐπὶ τῶν δακτύλων δὲ μετροῦνται αἱ ἡμέραι τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς σιγῆς του. Κηρύττει ἐν ἐκκλησίαις· κηρύττει ἐν σχολαῖς· κηρύττει ἐν ὑπαίθρῳ· ἀφελῶς, ἀνεπιτηδεύτως, ἀπερίττως· ἀλλὰ σαφῶς, μεθοδικῶς, οὐσιαστικῶς, κατέχων ἰσχυρῶς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὅποian διδάσκει, καὶ ἀσφαλῶς μεταδίδων αὐτήν. Ὁ λόγος του δύναμις· ἀλλὰ καὶ τὸ ὄρος του καὶ τὸ ἥθος του δύναμις. Διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν πεμνὴν, ταπεινὴν, εἰρηγικὴν, πρᾶν, πιστὴν, οἰκοδομητικὴν, κα-

Οαρών. Είς τούς ἐφημεριδογράφους ἄγνωστος· πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ. Διότι ἐργάζεται διὰ τὴν ἐργασίαν, ὅχι διὰ τὴν διαφύλαξιν. Καὶ ἐνεκα πάντων τούτων, δοῦναι ἡσύχιστα τὴν ἀκούσιν, μὲ ἀπερρόγητον ἐντελὲς καὶ μὲ ἐπικρίσεις βυθίων. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλους κενολόγους, κούρους, ἀλαζύντας, ἐπιδεικτικόντας, μὲ ἀξίαν ἀντιστροφῆς ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀσπίδα των, οἵτινες πολλὰκις μ' ἔτρεψαν εἰς σιγήν.

— Καὶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι μοι ἐνθυμίζουσι παράπαν ἄτινα, τὰ ὅποια τελευταίως μοι ἀνεκινώθησαν, ὅτι ἡ « Ἀνάπλασις » ἀδικεῖ μὴ ἀπονέμειν τὴν προσήκοντα ἔπαινον εἰς πάντας τοὺς ἐργαζομένους ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας. Ἡ μομφὴ εἶνε εὐτυχὴς ἀβάσιμος. Ἡμεῖς δὲν ἀνηγορεύομεν εἰς πρόσωπα, ἀλλ' εἰς ἐργασίαν. Καὶ εἴ τις ἐργάζεται, ἐγνώσθη δὲ ἡ ἐργασία του, δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι τὴν κατείδεν ἡ « Ἀνάπλασις ». Ἀλλ' εἴ τις ἐργάζεται, ὅχι δὲ ἂν νομίζῃ ὅτι ἐργάζεται. Ἄν ὠμίλησεν ἡ δέησις ἀπαξ τοῦ ἔτους, δις, τρίς, τετράκις, πεντάκις, δεκάκις, αὐτὴ δὲν εἶνε διακονία χριστιανική, εἰς τὴν ὅποιαν ὑποχρεοῦται νὰ προσέγῃ ἡ « Ἀνάπλασις ». Κηρύττει τὸν λόγον, κύριοι, κηρύττει τὸν συστηματικῶς, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, κοπιάσαντα καὶ σεῖ· ἰδρῶσατε καὶ σεῖ· βραχνάσατε καὶ σεῖ· ἐργασίητε, ἀλλὰ θεομῶς, ἀλλὰ μετὰ ζήλου. Ἐθέτε εἰς συγῆν ἐπαφὴν μὲ τὸν λαόν, διδάσκοντες αὐτόν, ποδηγετοῦντες αὐτόν, ἀνορθώνοντες αὐτόν· διακονήσατε μετὰ σπουδῆς, μετὰ πάσης, μετ' αὐταπαρνήσεως· θελήσατε νὰ ἐννοήσῃτε ποῖα δραστηριότης καὶ ποῖα προθυμία ἐπιβάλλεται ὅπου πολλὸς ὁ θερισμός, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· καὶ τότε ἡ « Ἀνάπλασις » θὰ λησμονήσῃ τοὺς ἐργάτας τῆς διὰ τὴν ἐνθυμῆται μόνον σῶς. Ἡμεῖς ἀνατρέχομεν μέχρι τῆς Σμύρνης καὶ μέχρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως· καὶ θὰ κλείσωμεν τοὺς ὀφθαλμούς μας πρὸς τοὺς ἐργάτας τῶν Ἀθηῶν· Ἀλλὰ τοὺς ἐργάτας, τοὺς ὄντως δηλαδὴ ἐργάτας. Διότι οὗτοι ἀνοίχουν, τὸ στόμα των κάποτε-κάποτε, ὡς ἐξοφλήσαντες δὲ πᾶσαν πρὸς τὸν Χριστόν, πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, πρὸς τὴν κοινωνίαν ὑποχρεώσιν των, περιρρίζονται ἔπειτα εἰς τὸ νὰ ἐφισπαύζωνται, διδάσκει πρὸς τὸσάν ἄγνοισιν καὶ τὸσάν ἀμαρτίαν, αὐτοὶ, ἀντὶ νὰ ἔχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ τοὺς λιθάνιζωμεν, ἔπρεπε μᾶλλον νὰ μᾶς εἶνε εὐγνώμονες, διότι τοὺς παρατρέχομεν καὶ τοὺς παρασιωπῶμεν. Δυσχεραιοῦνται διὰ τοῦτο· Ἀς εἶνε βέβαιοι ὅτι εἶνε ἄμετρος ἡ ἰδική μας θλίψις, ἐπειδὴ δὲν μᾶς δίδουν τὴν τὸσον πωθητὴν εὐκαιρίαν ν' ἀφιερῶμεν στήλας ὀλοκλήρους τῆς « Ἀναπλάσεως » εἰς ἔπαινον τῆς ἐργασίας των. Ἀλλ' ἐργασίας, ὡς τὴν θέλει ὁ Χριστός· ὅχι ὡς τὴν ἐννοοῦσιν αὐτοὶ.

— Ὁκτωβρίου εἰκοσιν, ἤμεραν Τετάρτην, μὲ τὴν πρώτην ἀμαρτωσίαν, διενθύνοναι εἰς τὸν Πύργον. Εἰς τὸν σταθμὸν Λεωνιδίων βλέπω τὸν ἀρχιερατικὸν ἐπίτροπον αἰδ. Εὐστάθιον Ἀγγελᾶτον. Ἀνεπίστως διακρίνω καὶ τὴν σεβ. ἀρχιεπισκοπὸν Πατρῶν καὶ Ἠλείας κ. Ἐπεὶ οὖν εἶμαι νὰ ἐπιβῇ τοῦ τραίνου. Καταβαίνω διὰ τὴν ὑποβάθρην τὰ σεβάσματα μου. Ἰσκέψανθ' ὅτι θὰ μεταβῇ εἰς Πύργον. Καὶ ὑπέλκων εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ εἰσῆλθαι εἰς τὸ βαγόνιον, εἰς τὸ ὅποσον εἶχεν ἔδω ἀνέλθαι μετὰ τοῦ ἐπισκόπου Λεωνιδίων, ἀφ' οὗ ἐφρόνισα νὰ παραλάβω ἀπὸ τὴν ἰδίαν μου θέσιν τὸν πρῶτον τῶνον τοῦ Χρυσοστόμου, ὃν ἐν τῇ πατρικῇ τοῦ καλο-

σύνη μοι ἔδωκε διὰ τὸ ταξείδιόν μου ἡ Α. Σ. ὁ ἅγιος Κορινθίος.

— Εἰς τὸν ἡμέτερον ἐπόμενον σταθμὸν ὁ παπᾶ Πύσάβιος κατήλθεν, ἀφ' οὗ ἐφρόνισεν νὰ μὲ δεσμεύσῃ δι' ὑποσχέσεως θηθ' ἐπισκεσθῶ τὴν φρονὴν ταύτην ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνον ἡμέραν τὰ Λεωνιδία. Κατὰ τὸ μέχρι Πύργου διάστημα ἡ Α. Σ. φέρει τὸν λόγον ἐπὶ διαφορῶν σημείων τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας καταστάσεως καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης ἐκκλησιαστικῆς δράσεως. Ἰδιαιτέρως τονίζει τὴν ἀνάγκην συγκλήσεως ἐκκλησιαστικῆς Συνεδρίου, τοῦ ὁποῦ, πλην ἀπάσης τῆς ἐν Ἑλλάδι ἱεραρχίας, νὰ μετασχηματίζῃ καὶ ἄλλοι, κληρικοὶ κατωτέρου, καὶ λαϊκοί, θεολόγοι καὶ μὴ, δυνάμενοι νὰ ἐσφένουσιν εἰς τὸν κατατοπισμὸν προγράμματος ἐκκλησιαστικῆς ἀνορθώσεως.

— Τὴν γνῶμην ταύτην, τὴν ὅποιαν καὶ ἄλλοι ἱεράρχαι ἐπρότειναν, ἃς ἐπιτραπῇ καὶ εἰς ἐμὲ νὰ θεωρήσω ὡς ἀξίαν νὰ ἐπεληλύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἁρμοδίων. Βεβαίως ἐμπνέει δισταγματὸς καὶ προκαλεῖ φρόβους εὐλόγους ἢ πενηγρότους τῆς πνευματικῆς ἀντιλήψεως τινων ἀρχιερέων δυνάμενων νὰ μειώσῃ τὴν ἡθικὴν ἐπιβολήν, ἢ ἀνάγκην νὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ τῆς δημοσίας γνώμης καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων ἢ ὅλην παρὰστασις τοιούτου συνεδρίου. Ἀλλὰ τὸ ἐξαγόμενον δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶνε ἐπωφελὲς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ διότι δεσπόζοντες κατ' ἀνάγκην θ' ἀναδειχθῶσιν οἱ κρείττονες, ὑπὸ τῶν ὁποίων θὰ παρασυρθῶσι καὶ ὅσοι ἀποτελοῦσι μόνον ἀριθμὸν, μὴ δυνάμενοι ν' ἀντιταχθῶσι κατὰ μέτρων ἐκκλησιαστικῆς βελτιώσεως. Καὶ διότι ἡ δημοσία γνώμη καὶ ἡ δημοσιογραφία πάντως θὰ ταχθῶσιν ὑπὲρ τῶν ἐπωφελῶν μέτρων, ὅσον ἀδιάφοροι καὶ ἂν εἶνε εἰς συνθήκας περιστάσεις πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πρόβλημα. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων αἱ ἐργασίαι τοιούτου συνεδρίου, ἐξαγγελλόμεναι διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ ἀποτελοῦσαι ἐν πάνδημον γεγονός, διαπιστοῦσαι δὲ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνορθώσεως καὶ τὴν σπουδαιότητα αὐτῆς, θὰ στρέψωσι τὸ ῥεύμα τῆς κοινῆς προσοχῆς καὶ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἥτις ἀτυχῶς τῶσον μικροῦ σήμερον ἐνδιαφερόντος ἀξιοῦται.

— Ἀλλὰ θὰ συγκροτηθῇ ἐν τοιοῦτο συνέδριον; Διὰ τί ὅχι; Ἀς καλλιεργηθῇ ἡ ἰδέα παρὰ τῶν κλήρων καὶ τῶν λαῶν καὶ ὁ κόπος δὲν θὰ μένῃ ἄκαρπος. Ὅταν μάθωμεν νὰ ἐργαζώμεθα ἐπιμένοντες βραδύτερον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, πολλὰ θὰ δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν. Ἡ ἀδυναμία μας κείται κυρίως εἰς τὸ ὅτι δὲν εἰσέχομεν νὰ κοπιῶμεν ἐκθιάζοντες, ἀλλὰ καὶ περιμένοντες. Ἀκόμη ὁ σπῆρας δὲν ἐπεσέν εἰς τὴν γῆν, καὶ θέλωμεν θερισμόν. Καὶ στέργομεν νὰ καταθέσωμεν τὸν πυρῆν δένδρου μόνον ἂν μᾶς βεβαιώσωσιν ὅτι θὰ δυνήθωμεν ἀμέσως νὰ δρέψωμεν τὸν καρπὸν. Τοῦ ἐλαττωμάτος τούτου ἃς φανῶμεν ἀνώτεροι πρῶτοι οἱ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου. Σπείρειν, καλλιεργεῖν, περιμένειν, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἄνευ τούτου, τὸ ἐλπίζειν καρποῦς ἄνευ ἐργασίας ἢ ἄνευ τῆς πρώτης ἐργασίας, εἶνε χίμαιρα ἡ ὅποια νὰ ἐπιφοιτῇ δύναται μόνον εἰς κεφαλὰς μαρῶν.

— Καὶ ἐν τῇ συνδιαλέγεσθαι ὁξὺς καὶ παρατεταγμένους ἡρώδης ὁ συριγμός τῆς ἀμαρτωσιότητας. ἔχομεν ἐγγίσει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Πύργου. (Ἐπειτα τὸ τέλος.)

Μιχ. Γ. Γαλανός.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

Ἐρώτ. Α'. Ἐάν ἴδωτε τὴν ἐξῆς ἀντίθεσιν. — Ἐπίσκοπον μετάξινα προσῶντα καὶ ἱερέα βλάκην περιβαλλόμενον, τί θὰ εἴπητε; Τὸ θέλει αὐτὸς ἢ μᾶλλον τὸ χωρεῖ ποτε αὐτὸς ἡ λογικὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅ,τι δύναται νὰ συμβαίῃ ἐν χριστιανικῶς πολιτισμένῃ κοινωνίᾳ; Καὶ εἶνε χριστιανικῶς πολιτισμένη ἡ κοινωνία ἐκείνη ἡ ὅποια ἔχει τέτοιον στρεψυγμ, ὥστε νὰ χωρεῖ μίαν τοιαύτην κολοσσίαν τερατιώδη ἀντιθέσεως, χωρὶς νὰ δεῖξῃ, ὅτι ἀισθάνεται τὴν παραμικρὰν ὀργάνικὴν ἢ νευρικὴν στενοχωρίαν;

Ἐρώτ. Β'. Ἐπίσκοπος ἢ ἐπιφανὴς κληρικὸς (ἀδιάφορον) τρώγων κόταν καὶ ἰνδιάνον τὴν ἡμέραν ἓνα καὶ νέος κληρικὸς σπουδαστὴς ἢ πτωχὸς οἰκονομικῆς παπᾶς μὴ ἔχων οὐδὲ ἄλλον, πῶς σὰς φαίνεται; Εἰς τὴν μετὰ Χριστὸν περίοδον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ἀνήκει τοῦτο τὸ φαινόμενον γεγονός; ἢ εἰς τὴν πρὸ Χριστοῦ; Τί λέγετε; Ἐπρεπε ἢ πρέπει νὰ τὸ πάθῃτε καὶ τότε νὰ σὰς ἐρωτήσω ἀτὶ λέγετε; ς . . .

Τ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

(Κατ' ἐλευθέρην μετάφρασιν)

ΒΒΣΙΑΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΝ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ

Ἀκόμη δὲν ἦτο τρίτη ἢ τετάρτη ἡμέρα, ἀφ' οὗ μὲ ἐπληξεν τὸ ἄκουσμα τοῦ ἀφορήτου παθήματός σου καὶ ἐνῆ ἔτι ἀμφεβαλλόν, διότι οὐδὲ εἶχεν ἡμπορέσῃ ὁ κῆρυξ τῆς λυπηρᾶς εἰδήσεως σαφῶς τὸ συμβῆναι νὰ μᾶς ἀνηγγίλῃ, καὶ ἡχομένη νὰ μὴ εἶνε ἀληθὲς, δυσκολοῦμένους νὰ παραδεχθῶμεν τὰ κοινολογούμενα, ἔλαβον γράμμα τοῦ ἐπισκόπου, τὸ ὅποσον ἀκριβῶς ἀνηγγίλνει τὴν δυσάρεστον ἀγγελίαν. Καὶ πόσον μὲν δι' αὐτὴν ἐστέναξα καὶ πόσα ἔχυσα δάκρυα, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ λέγω; Διότι καὶ ποῖος ἔχει τόσον λιθινὴν τὴν καρδίαν, ἢ καὶ ὀλοκληρίαν εἶνε ζένος πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὥστε ἀπαθῶς νὰ ὑπομείνῃ τὸ συμβῆναι, ἢ ὑπὸ μέτρίας μόνον λύπης νὰ καταληφθῇ ἡ ψυχὴ του; Οἴκου λαμπροῦ διαδόχου, τοῦ γένους τοῦ στήριγμα, τῆς πατρίδος ἐλπίς, γονέων εὐσεβῶν βλάστημα, ὑπὸ μυρίας εὐχῆς αὐξηθεὶς, εἰς αὐτὸ τῆς ἡλικίας του τὸ ἄνθος, ἐκ μέσου των πατρικῶν χειρῶν ἀνηργάγη καὶ ἀπέπτυη. Εἰς δυστύχημα τοιοῦτο ποῖα ἀκαμαντίνῃ φύσει ἡμπορεῖ ν' ἀνέλξῃ καὶ εἰς συμπάθειαν νὰ μὴ κινηθῇ; Ὡστε δὲν εἶνε ποσὸς μέγα, ἂν καὶ ἡμᾶς βαλῶς ἐπηρεάσε τὸ κακόν, αἵτινες ἐξ ἀρχῆς ὀλοφύχως εἴμεθα ἀφωσιωμένοι εἰς σᾶς, καὶ ἰδικὰς μας ἔχομεν τὰς ἰδικὰς σὰς χαρὰς καὶ λύπας. Μελονοῦν ἐφαίνετο, μέχρι τοῦ χρόνου· τοῦλάχιστον τούτου, ὅτι ὀλίγα ἦσαν εἰς σᾶς τὰ λυπηρά, εἰς τὰ περισσότερα δὲ πολὺ εὐνοϊκὰ σὰς ἤρχοντο τὰ πράγματα· ἀλλὰ ἐὰν μᾶς, ἐκ βασιανίας δαίμονος, ὅλη ἐκείνη του οἴκου σὰς ἡ εὐτυχία καὶ τῶν ψυχῶν ἢ ἱλαρότης ἠφανίσθη, καὶ σκυθρωπότης διεχύθη εἰς τὸν βίον μας. Ἐάν μὲν λοιπὸν νὰ δυσανασχέτωμεν διὰ τὰ συμβῆναι καὶ νὰ δακρύωμεν θέλωμεν, δὲν θὰ μᾶς ἀρέσῃ ὅλος ὁ βίος.

καὶ ἂν οἱ ἄνθρωποι ὦσι τοῖς στενοχωρίαι των μὲ τοὺς ἰδικούς μας ἐνώπιον, δὲν θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ ἐξισώσωμεν τὸν ὀδυρμόν των μὲ τὸ μέγεθος τοῦ παθήματος· ἀλλὰ καὶ ἂν τῶν ποταμῶν ὦσιν τὰ βόθρακα δάκρυα γίνωσι, δὲν θὰ ἐξαραιώσωμεν ν' ἀποτελέσωσι θάλασσαν ἐπὶ τῆς συμφορᾶς.

Ἐάν ὅμως θελήσωμεν, τὸ ἄκουσον, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς εἰς τὰς καρδίας μας ἐναπέθετε, νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν ἀντίθεσιν ἐννοίᾳ καὶ τὴν κρίσιν τὴν φρόνησιν, ἢ ὅποια καὶ εἰς τὰς εὐτυχίας εἰσέβηται νὰ βρῇ μέτρα εἰς τὰς συμφορὰς μας; καὶ εἰς τὰς κατηφεςτέρας περιστάσεις νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ εἰσέβηται τὴν φύσιν τῶν ἀνθρωπίνων καὶ νὰ θέτῃ ὑπ' ὄψιν μας καὶ ὅσα εἶδωμεν καὶ ὅσα ἠκούσαμεν, ὅτι δηλαδὴ ὁ βίος εἶνε γεμάτος ἀπὸ τὰ τοιαῦτα πάθη, καὶ πολλὰ εἶνε τὰ παραδείγματα τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν καὶ τελευταῖον, ὅτι πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ εἶνε νὰ μὴ λυπῶνται οἱ πιστεύοντες εἰς Χριστὸν καὶ εἰς ἀνάστασιν ἐλπίζοντες καθὼς εἰμὴ ἔχοντες ἐλπίδα· καὶ ὅτι διὰ τὴν μεγάλην ὑμνησὴν μεγάλους δόξης στεφάνους ἀποτίει ὁ ἀγωνιστὴς Θεός· εἰς τὸν τὸν λογισμὸν μας ἐπιτρέψωμεν τὰ κατευθυντικὰ ταῦτα νὰ μᾶς ψάλλῃ, θὰ ἐμπερέσωμεν ἵσως νὰ εὐρωμεν παρηγορίαν τοῦ δυστυχήματος καὶ νὰ κατατῆσθωμεν μετριπαθέστεροι πρὸς αὐτό.

Διὰ τοῦτο δὲ σὲ παρακαλῶ ὡς γενναῖον ἀγωνιστὴν, νὰ σταθῇς καρτερικῶς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πληγῆς, καὶ νὰ μὴ υποκύψῃς εἰς τὸ βάρος τῆς λύπης, μηδὲ ν' ἀφήσῃς τὴν ψυχὴν σου νὰ καταπονθῇ ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι καὶ ἂν οἱ λόγοι μᾶς διαφεύγῃσι των ὅσα ὁ Θεὸς ἐπιτρέπτει, ἀλλὰ βεβαίως ὅ,τι ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ ἀγάπῃ του ἐπετραπῇ, ἀποδεκτὸν πρέπει νὰ εἶνε, ὅσον καὶ ἂν ταυχῆν λυπηρόν. Διότι αὐτὸς ἡξέβηται πῶς ἔχει νὰ διαλετῇ τοῦ καθενὸς τὸ συμφέρον, καὶ διὰ τὸν αὐτὸν χρόνον βίου δὲν ὀφείλει εἰς ὅλους ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ὑπάρχει βεβαίως αἰτία τις, εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀκατάληπτος, διὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοι μὲν ταχύτερον ἀρπάζονται ἐντεύθεν, ἄλλοι δὲ ἄκονται νὰ αὐξάνωσιν ἐπὶ μακρότερον τὰς ταλαιπωρίας των εἰς τὸν ὀδυρμόν τούτον βίου. Ὡστε οἱ ὅλην τὴν φιλανθρωπίαν του νὰ προσκυνοῦμεν ἀφελόμενοι καὶ νὰ μὴ δυσανασχέτωμεν, ἐνθυμούμενοι τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ αἰσιόδοκον φωνήν, τὴν ὅποιαν ὁ μέγας ἄλλοι τῆς τῆς ζωῆς, ὁ Ἰωβ, ἀφῆκεν, ὅταν εἰς ἐν συμπίπτειν εἶδε δέκα παῖδας του εἰς βραχίονα καιροῦ στήμῃν νὰ συντριβῶσιν· ὁ Κύριος τοὺς ἔδωκεν, ὁ Κύριος μοῦ τοὺς ἀφῆρε· σεν· καθὼς ὁ Κύριος ἠθέλε, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἔγινε. Τὴν θαυμαστὴν ταύτην φωνὴν καὶ καρτερίαν ἰδικὴν μας ἃς κάμωμεν· καὶ ἴσως ὁ μισθὸς θὰ δοθῇ παρὰ τοῦ δικαίου κριτοῦ εἰς ὅσους ἴσα ἐπέδειξαν ἀνδοσυμμήματα.

Δὲν ἀπιστερήθημεν τὸν ἀποδημήσαντα υἱόν, ἀλλὰ τὸν ἀπεσώκαμεν εἰς ἐκείνον, ὅστις προσκαίρως μᾶς τὸν ἐνεπιστεύθη· οὐδὲ ἠφανίσθη ἡ ζωὴ του, ἀλλὰ πρὸς τὸ καλῆτερον μεταβλήθη· καὶ ἡ γῆ δὲν κατέκρυψε τὸν ἀγαπητόν μας, ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς τὴν ὑπεδέχθη. Ὅλίγον ἃς περιμένωμεν, καὶ θὰ ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτόν. Οὐδὲ πολὺς εἶνε ὁ χρόνος τοῦ χωρισμοῦ, ἀφ' οὗ ὅλοι εἰς τὸν ὁρόμον τοῦ βίου τούτου πρὸς τὸ αὐτὸ κατάντημα ὁλοῦμεθα· καὶ ἐνῆ ὁ εἰς αὐτὸ εἶχε προφάση νὰ καταλύσῃ ἡδὴ, ἕτερος ἐπηρεολοῦσθαι, καὶ ἄλλος σπεύδει, ὅλους δὲ ἐν θᾷ ὑποδέχῃ τέλος. Διότι καὶ ἂν ταχύτερον τὴν ὁδὸν τοῦ ἐπρόφθασι νὰ διανόσῃ, ἀλλ' ὅλοι τὴν αὐτὴν θὰ βαδίσωμεν, καὶ ὅλους ἡ αὐτὴ περιμένει κατοικία. Μόνον εἴθε καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς ἀρετῆς νὰ γίνωμεν καθαροὶ ὡς ἐκεῖνος· ὅπως διὰ τὸ ἄθλον καὶ ἀπλοῦν καὶ ἁδολὸν τοῦ ἔθνους ἐπιτύχωμεν τὴν αὐτὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ὅποιαν θὰ λάβωσιν ὅσοι ἔξωσαν ὡς ἐν Χριστῷ πειρία.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. Ἐν τῇ φύλλῳ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου σελὶς 349 στίχοι 32 ἀντὶ κτήνη γράφει κτήνη.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣΤΗΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΤΩΣ,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΠΙΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Γ. Σύνοδον
7—8 μ. μ.

Κυριακῇ 15 Νοεμβρίου Κ. Α. Διαλυσμας
Τετάρτῃ 18 Νοεμβρίου Γεν. Διοσχανης
Σαββάτῃ 21 Νοεμβρίου Παν. Καπλανισης

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναφ̄ τῆς Ἀγίας
Εὐφρονης 4—5 μ. μ.

Κυριακῇ 15 Νοεμβρίου Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασιου

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως,
ἐν τῷ ναφ̄ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου

Κυριακῇ 15 Νοεμβρίου 4—5 μ. μ. Δ. Παπαδόπουλος

Ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφανοτροφείῳ

Πέμπτῃ 19 Νοεμβρίου 7—8 Ἀρχιμ. Γ. Ἀναστασιου

Σαββάτῃ 21 Νοεμβρίου 6—7 Ἰησους Τυπάλδος

Εἰς τὰς φυλακὰς Συγγροῦ

Παρασκευῇ 13 Νοεμβρίου 3 1)2—4 1)2 μ. μ. Τ. Ἀναστασιου

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 22 Νοεμβρίου 1898

Τῆς αὐρίου Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς με-
τεπομένης, ὅπως προέρχονται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Κείμενον.

8 «Ἀδελφοί, ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε. 9 (ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ
Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθῶσιν καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ.) 10 δο-
κιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. 11 Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε
τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε.
12 τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν. 13 Τὰ
δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτός φανεροῦνται. 14 πᾶν γὰρ τὸ φα-
νερούμενον φῶς ἐστὶ· διὸ λέγει, Ἐγεραι ὁ καθυδὼν καὶ ἀνάστα ἐκ
τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφύσει σοὶ ὁ Χριστός. 15 βλέπετε οὖν πῶς ἀκρι-
βῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, 16 εξαγοραζόμενοι
τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηροὶ εἰσι. 17 διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε
ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. 18 Καὶ μὴ με-
θύσκεσθε οἶνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτία. 19 ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύμα-
τι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς,
ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ. (Ἐφ. ε' 8—91).

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις.

8 Ἀδελφοί, εἰθε τέκνα τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀληθείας, τῆς ἡθικῆς, τοῦ
φωτός, καὶ ὡς τέκνα τοῦ φωτός νὰ διέρχσθε τὸν βίον σας, 9 ἐργα-
ζόμενοι πᾶν ἔργον ἀγαθότητος καὶ δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας· διότι
τὰ ἔργα ταῦτα εἶνε ὁ καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπερ κατοικεῖ
εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. 10 Δοκιμάζετε δὲ εἰς πᾶσαν
περίστασιν καὶ γνωρίζετε τί εἶνε εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριον, καὶ τοῦτο
πράττετε. 11 Καὶ μὴ λαμβάνετε μέρος εἰς τὰ σκοτεινὰ ἔργα τῆς
πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας, ὑποστηρίζοντες αὐτά, ἐνῷ εἶνε ὀκαρπα
καὶ ἀνωφελῆ· ἀλλὰ μᾶλλον συμβουλεύετε καὶ ἐπιπλήττετε τοὺς ἐρ-
γάτας τῶν κακῶν νὰ μὴ τὰ πράττωσι. 12 διότι τὸσον κακὰ εἶνε τὰ
ἔργα, τὰ ὅποια οὗτοι πράττουν κρυφίως, ὥστε καὶ μόνον νὰ τὰ
λέγῃ κανεὶς εἰς ἐντροπήν. 13 πάντα δὲ τὰ ἔργα τοῦ σκότους, ὅταν
ἐλέγχωνται ὑπὸ τοῦ φωτός, ἀποδεικνύονται ὅτι εἶνε ἐλέθρια, αἱ δὲ ἐρ-
γάται τῶν σκοτεινῶν ἔργων μετανοοῦντες γίνονται ἐργάται τῶν φε-

νερῶν ἔργων. 14 διότι πᾶν ἔργον, τὸ ὅποιον γίνεται εἰς τὸ φανερὰ
εἶνε ἔργον τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης· διὰ τοῦτο πρὸς
πάντα κοιμώμενον τὸν ὕπνον τῆς ἁμαρτίας, πρὸς πάντα κατακείμε-
νον μεταξὺ τῶν νεκρῶν ὡς πρὸς τὴν πηλὴν τοῦ ἀγῶνι, πρὸς πάντα
μὴ φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ Πνεύμα-
τος τοῦ Χριστοῦ ἡπυθύνεται ἡ ἐξῆς προτροπή· «Ἐξυπνήσον, ὡ κοι-
μώμενε τὸν ὕπνον τῆς ἁμαρτίας, καὶ σηκώθητι, καὶ μὴ μένης πλέον
μεταξὺ τῶν νεκρῶν ὡς πρὸς τὴν ἀρετήν, καὶ θὰ ἔλθῃ πρὸς σὲ φω-
τισμὸς ἐκ τοῦ Χριστοῦ.» 15 Προσέχετε λοιπὸν εἰς τοὺς τρόπους σας
νὰ συμπεριφέρεσθε μὴ ἀκρίβειαν, ὅχι ὡς ἄσφοι καὶ ἀνόητοι, ἀλλ' ὡς
σοφοὶ καὶ φρόνιμοι, 16 νὰ κάμνετε καλὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ πρὸς
ὠφελειάν σας, διότι κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ καιροῦ τούτου βασιλεύει
ἡ κακία καὶ ἡ πονηρία. 17 διὰ τοῦτο νὰ μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ
νὰ ἔχετε σύνεσιν καὶ νὰ ἐννοήτε εἰς πᾶσαν περιστάσιν τί εἶνε τὸ θέ-
λημα τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ τὸ ἐκτελέητε. 18 Καὶ νὰ μὴ ὑποπίπτετε εἰς
οἰνοποσίαν καὶ μέθην· διότι ἡ μέθη εἶνε ἀσωτία καὶ ἀπάλεια.
19 ἀλλὰ νὰ γεμίζετε τὸν νοῦν σας μὲ τὰ νοήματα τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
ματος καὶ μὲ τὴν ἐξ αὐτοῦ χαρὰν· τοῦτο δὲ θὰ γένη, ἂν καὶ μόνον
σας καὶ εἰς τὰς συναναστροφάς σας ἀναγινώσκετε καὶ ἐρμηνεύετε καὶ
ᾄδετε καὶ ψάλλετε μὲ τὴν καρδίαν σας πρὸς τὸν Κύριον τοὺς ψαλ-
μοὺς καὶ τὰ πρὸς τὸν Θεὸν ἐγκώμια καὶ τὰ πνευματικὰ ᾠσματα τῶν
ἁγίων Γραφῶν καὶ τῆς Ψαλμολογίας.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 22 Νοεμβρίου 1898

Κείμενον.

Ἰὺπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἀνθρώπου τινὸς πλου-
σίῳ εὐφρόνησεν ἡ χώρα· καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ, λέγων· Τί ποιήσω,
ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συναῶς τοὺς καρπούς μου; καὶ εἶπε· Τοῦτο ποιή-
σω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας, καὶ μείζονας οἰκοδομήσω· καὶ συν-
άξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ ἐρῶ
τῇ ψυχῇ μου· Ὠυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλὰ·
ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Ἄφρον,
ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ὃ δὲ ἡτοίμα-
σας, τί νὴ ἔσται; Οὕτως ὁ θεσαυρίζων ἐαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν
πλουτῶν. Ταῦτα λέγων, ἐφάνη· Ὁ ἔχων ὥτα ἀκούειν, ἀκούετω.
(Λουκ. ε' 16—21).

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις.

Ὁ Σωτὴρ μας εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν· Ἦ χώρα ἐνὸς πλουτίου
ἀνθρώπου εὐφρόνησεν, καὶ παρήγαγεν ἀφύονα προϊόντα. Ἐνεκα τούτου
τὴν νύκτα εὐρίσκειτο εἰς σκέψεις καὶ μερίμνας καὶ ἔλεγε κατ' ἑαυτὸν·
Ἦνε τίσοι οἱ καρποὶ μου, ὥστε ὅν ἔχω ποῦ νὰ τοὺς βάλω. Τί νὰ
κάμω; Καὶ ἀπεφάσισε καὶ εἶπε· Τοῦτο θὰ κάμω. Θὰ κρημνίσω τὰς
ἀποθήκας μου, καὶ θὰ κτίσω μεγαλειτέρας, καὶ θὰ συνάξω ἐκεῖ ὅλα
τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ θὰ εἶπω εἰς τὴν ψυ-
χήν μου· Ὠυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια σὲ ἀρκοῦν διὰ πολλὰ
ἔτη· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ εἰς αὐτὸν ὁ Θεός·
Ἄφρον, αὐτὴν τὴν νύκτα ἀπαιτοῦν νὰ σοῦ μάρουν τὴν ψυχὴν σου·
ὅσα δὲ ἀπεφάσισες νὰ συνάξῃς, διὰ νὰ ἀναπαύεσαι καὶ νὰ τρώγῃς
καὶ νὰ πίνῃς καὶ νὰ εὐφραίνεσαι, ποῖος θὰ τὰ χαρῇ; Ἀφοῦ ἐτελείωσας
τὴν ἀνωτέρω παραβολὴν ὁ Σωτὴρ, εἶπεν· Ἀὐτὰ παθαίνει πᾶς ὅστις
φυλάττει τοὺς θεσαυρούς του διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ μόνον, καὶ δὲν
μεταχειρίζεται τὸν πλοῦτόν του εἰς ἀγαθοεργίας, καθὼς διατάττει ὁ
Θεός. Καὶ ἔκραζε μὲ φωνὴν μεγάλην λέγων· Ὅστις ἔχει νοῦν προ-
νήσει, διὰ νὰ ἐννοῇ τὰ ὀρθὰ, ὡς ἐπιβιώκη, ὑπακούων εἰς τοὺς λό-
γους μου, τὸ ἀληθὲς συμφέρον του.

Κ. Α. Διαλυσμας.

Τύποις Α. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ

Ὁδὸς Ἀδριανοῦ ἀριθμὸς 66, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον